

Սնցյալ հայութամյակի վեր-
ջերին Օսմանյան կայուրո-
բյունը ծեռնամուխ էր եղել
հայ ժողովրդի զանգվածային ոչն-
չացման խղաքականությանը։ ԵՎ-
ՐՈԴՅԱԿԱՆ կառավարությունները,
իրեւ կամոն, տաղաքական շա-
հախնդրությամբ էին գործում, իսկ
այն ժամանակամերում հայությունից
շահ կարելի էր ակնկալել միայն մի
դեմքում, երբ հայկական հացը շա-
հարկվում էր իրեւ մանր դրամ Օս-
մանյան Թուրքիայից հնարավորին
չափ համեր դատար կորցելու հա-
մար, ինչուս, օրինակ, Անգլիան կա-
ռողացակ դոկել Կիոնոսի նման
կարկանդակը։

որի մասին մենք այնտան ինչ բան գիտենք, եւ որին մենք ճանաչում ենք միայն իր դժբախտություններով։ Նա մեզ բացահայտելու է դարերից եկող հայկական մշածողությունը եւ մեզ լսելի է դարձնելու մեր եղիկական ու մեր ոռբազին ծայնը մի այնոին ժողովրդի, որը դարեր ամրող իր հայրենիցից այրիացած գոյատեւում է, համբերում, աղբում առանց հուսահատվելու։ Մեզ հայտնի է դառնալու, որ հայերը իրու մի ժողովուրդ են իրենց լեզվի եւ կրոնական հավատալիքների ընդհանությամբ, նույն հիշատակների ու նույն հույսերի հադրութակությամբ, զգացմունքների եղբայրակցությամբ, նույն կյանքով

ինչ հայ ժողովուրդը ցազասու պայսօն, իր Վրա ծանրացող թշվառությունների ու անջանների նկամամբ ամբոխների մեջ կարեկցան արքացնել կամ անզոր Վրդովմունց առաջացնել չեն բնակ, այլ այն, որ շարունակի ցույց տալ, թե ինչը զոյլություն ունի բարոյադես, մտավորադես, արվեստագիտութեն, մի խոսնկ դրսեւորել որիան իր գեղագիտական հանճարը, նույնան եւ իր սաղաթական իրավունքների օրինականությունը»:

Մեկ տարի անց ֆրանսերեն ընթեր-

ցողի սեղանին է դրվում «Chants populaires arméniens» («Հայ ժողովրդական երգեր») հատուր Պոլ

կը տողա, քան ազգային դասնության մեջ: Արեւելի լուսաց եւ արեւաց աշխարհի վագոնությունը բռնվագությունը կը լուսավորեն հոն մեր քիչ տոնեական տրամությունը... Եթէ Ֆրիդ կը հորա սերունդեն ե՞»

«... Այդ հին եւրպածներուն մեզ
կը գտնեմ անկաւկան վեհությու-
նը, որուն թլողել երեխն հասած է,
հոն կան այն զգայական նրբեանգ-
ները, որոնք կը կաղեն Դանի Դայ-
նեն, որ միանգամայն որդան գերման
եւ նույնան արեւելցի է, Ֆիրդուսիի,
Օմար Խայամի, Դափեզի Կորովա-
միս, խորունկ տեսիլներով։ Դոն կը
գտնեմ կարծությունները, խսու-
թյունները, մելամաղձությունները
մեր «Ռուլանդի երգին», մեր հին սա-
ղերուն, մեր միջնադարյան բալլադ-
ներուն, եւ հանկարծ սիրային ընոր-
հալիության ու չարաճի զվարամ-
տության տողախումբ մը կանցնի

ԲԱՐԵԱԽՈՍՈՅԹԹՅՈՒՆ

Հայոց դեսպանը Ֆրանսիայում

Հասարակական կարծիքն էլ բացարձակադիր լուսաբանված չէր, գրկված տեղեկատվութեան աղյօնութեանց, լավագույն հետմուն ցալակցում և խղճում էր կոտորվող ժողովրդին:

Այս դայմաններուն Արօակ Չողանյանն իր կյանի նոյառակ դրեց ծেմարտության խոսք ասել Եվրոպային ու աշխատիին, ցուցադրել մշակութային այն նոյառը, որ հայ ժողովուրդը բերել էր համաշխատային խղաքակրության ընդհանուր ըստարածնին, եւ իրական դեմք այն զազանի, որը հոգուուն էր նոյան մշակույթ արտադրած եւ դեռևս դրտնեցիալի եր, բայց անդաշտան ժողովրդին:

Ակադեմիայի նախագահության սրահում, «Հայաստան-Ֆրանսիա» ընկերությունը, ՀՀ Գիտությունների ազգային ակադեմիան եւ Փարիզի Հայագիտական ուսումնասիրությունների կենտրոնը սեղմեմբերի 2022-ին կազմակերպել էին «20-րդ դարի Ֆրանսիան եւ հայեցք» թեմայով միջազգային գիտաժողով։ Հաղորդակում եօթ «Ազգի» աշխատակից բանասիրական գիտությունների դոկտոր, դրոֆեսոր Կառլեն Դալլարյանի բանախոսությունը այդ ժողովում նվիրված մեր մշակույթի մեծանուն գործիչ Աւակակ Շողանյանին։

աղրելու, նոյն հոգով մտածելու իրենց ուժեղ ու կայուն կամով։ Եզ մենք ոլիսի հաստատենք ու խոսվանենք, որ այս խելացի ու հերոսական ժողովությօց, որը ընդունակ է հաղորդակից լինելու արեւմշյան աշխարհի բարձրագույն զաղափառերին, իրավունք ունի որևան իր հաճարով։ Նույնան իր դժբախտություններով արժանի լինելու բոլոր այն ժողովուրդների հանակրանին, որոնցից ծնունդ են առել արդարության և ազատության զաղափառերը»։

1898 թ. մարտի 10-ին «Օդեոն» թատրոնի նշանակող դերասան Ռամնուն արտասանում է Չոլյանյանի «Ornr Մայր Դայաստանին» բանաս্থղծությունը՝ հայ ուսանողության և նույս խառնամեռության հետ

Սը ի Սոյաս կազմակերպված Երևանի Կույրում: Դրանից դայլարի կոչող ծեռաղյա տողեր էին: Իսկ մի ժամի օր անց, ապրիլի 1-ին «Օքել ու Սոսիեթե Ասպան»-ի սրահում Փարփառ համալսարանի դասախոս, փիլիսոփա եւ գրական բննադիմա Գարբիեր Մելիքի նախազահությամբ Երևանի Արշակ Չողանյանը հանդիս է գալիս Գրիգոր Նարեկացու նամին բանախոսությամբ: Նարեկացու, իր բանաստեղծի, հայտնագործող եղել է Ա. Չողանյանը եւ հենց առաջինն ինը եր, որ Ֆրանսաերենու Եվրոպային եւ այնուհետեւ աշխարհին հաղորդեց ամենախոր ու մանրամասն գիտելիներ հայոց միջնադարյան բանաստեղծության արվագր: Նարեկացու նամին: 1900 թ. նոյեմբերյան համարում «Երևան դրանք» հրատարակում է Չողան

«Ռազմակուս է Չոռանի «Etude sur Gregoire de Narek» հոդվածը («Աւումնասիրություն Գրիգոր Նարեկացու մասին»)՝ 1901 թ. հոկտեմբերի 1-ի համարում «Ռըվու Բլանսը» հրատակում թուակի «Սիրո Եղերից» մի խաչի սը Չոռանյանի քարզանությամբ և անմիջապես խնդրում է Չոռանյանին ուրիշ ոչ մի օրգանի չիանձնելու հույսակյան տաղերի նոր քարզանությունները. մինչեւ որ «Ռըվու Բլանսը» դամն չտղագի:

1902 թ. լույս է տեսնում «Pormen armeniens anciens et modernes» («Յին ու ժամանակակից հայկական բանասեղծությունները») հատուր, որի առաջարանի հեղինակ է Գաբրիել Սոււեյք: Նա գրեց. «Այ-

Աղանի առաջաբանով՝ Ժամանակի անվանի բանաստեղծը գրու է. «Դայեց միշտ ցանկացել են ու ցանկանում են մեծ խնամքով դադանել իրենց ոգու անաղարտությունը, որդեսզի ազատության դահին այն լինի առողջ, մատու եւ զերօսար ամեն տեսակի ազդեցությունից: Ահա թե ինչու հայ ժողովրդի արժանավոր զավակներից մեկը նա, որ գուցե լավագույնս օժշված է դաշտանելու եւ սիրելի դարձնելու համար այդ ոգին ու միաժամանակ համակրանք, սեր եւ հիացու առաջ թերելու նարդկանց մեջ այդ ոգու նկատմամբ, ֆրանսիական հոդի Վրա առաջին տարն է դնում այն հոււարձանի, որ նա մտածու է քարծացնել ի դաշիւ մարտնչող տառապող, քայլ իր հույսը երեք չկտրու հայ ժողովրդի հանճարի»:

Այս հատորի հանար, որը խօսական արժեթիվի լավագույն բարզմանություն ֆրանսիական ակադեմիան Ա. Շողանյանին շնորհուել «Լանկուա» մրցանակ:

1906 թ. լույս է տեսնում «Les trou-
veres armeniens» («Հայ աշուղներ») գիրքը, որի գտած ընդունելու
բյունը վեր է ամեն սղասածից: Դրա
կան զնահատականներ են երեւու
«Ուժուրլիի Ֆրանսեզ», «Ուժվու դը
Նիկերնեն», «Ուժվու դը Պարի», «Եր-
Ալուսրախիոն», «Գազեթ դը
Ֆրանս», «Օօռոր», «Փըթի Փարի

սի Վերջեր ունեցած հետևյալ արահայտությունը. «Բարձր որակի միքանաստեղծ, խորհու եւ ննոնւ հոգվ»: Իսկ Ստեֆան Մալարմեն այսօր, ավելի բան երեկ, երբ գտնվում էր հայ գրականության մասին նրա կարդացած դասախոսության անմիջական տղավորության տակ, ոդի տի կարողանար գրել նրան. «Այն, որ Դուք կարողացաք Ձեր ժողովորի քափած արյան լիից, որի կարմրությունը արտացոլվում է ժամանակակից յուրաքանչյուր մարդու դեմքի վրա դուրս բերել մի զամայլելի դաս՝ հաղորդակից դարձնելով մեզ մի ամբողջ դուեգիայի, ինչ աչին երեւում է որդիս մի գրողի մատուցած ամենաարդյունավետ եւ ամենանուր մեծարանից իր ավելիքած ու ծված ված հայրենիքի հանդեմ, որն ընդունակ է վերածնվելու նման ոգեկոչումների»:

իսկ 1913 թ. հրադարակված Օպերանի ֆրանսերենով «La vie est une réve» («Կյանք եւ երազ») հատուցին արձագանեց մեծ բանասեղանի կողմէ:

Եմի Վեռհարնը: Նա գրեց. «Եթե եմ
կիր ծեր մեջ կը ընչէ... Զկա ծեր ցե-
ղին վերաբերող բան մը, զոր դու-
յուացուցած չըլլաֆ, այսողևս ո-
մենի Եթե ծայնին մեջ կը լսենի ամ-
բողջ ժողովուրդ մը, որ կը խոսի, կը
սիրե, կը տառադի, կ'ոգեւորի, ա-
ռանց սակայն երբեք մեռնելու»:

այդ վեհափառ խստամբերության
մեջան, ինչողևս թոշուն մը մրրկային
երկինի մը մեջեն... Դայ բանաստեղ-
ծությունը իր մեջ կը դարցւնակե
զգացումին բոլոր թե՛րումները»:
Ֆրանսիական միջավայրում հայ-

կական մշակույթը դրողազանդելուն զուգահեռ, նույնողիսի ավյունով եւ հոգմել չիմացող ջանասիրությամբ Ա. Չողանյանը հայոց մեջ դրողազանդում էր ֆրանչիական մշակույթը, հատկապես նրա գրականությունը:

Իր հրատարակած կոթողային «Անականական» ամսագրում նա անդրադարձել է կամ ներկայացրել է գրեթե ամբողջ ֆրանսիական գրականությունը՝ այստեղ կզսնելով ուսումնասիրություններ Բալզակի, Ֆլորենի, Շյուզոյի, Զոլայի, Սորյանի, Պյումա որդու և այս ուրիշների մասին, այստեղ կարող են հանդիմել քարզանությունների Լելոն դը Լիլից, Թեռֆիլ Գորիեից, Սյուլլի Փրիդոնից, ժան Սորեասից, Էմիլ Վեռիարնից, Պոլ Վեզլենից, Շառլ Բովերից և այս ուրիշ բանաստեղծներից: Ա. Շոտարնանը հայությանը ներկայացրել է ամբողջ 19-րդ դարի ֆրանսիական գրականությունը՝ իր բոլոր հիմնական ուղղություններով՝ ռեալիզմ, նատուրալիզմ, «դառնասականներ», սիմվոլիսմներ, դեկադենտներ:

Դեսաբրական է դիտել, որ միշտ հավատարիմ մնալով իր իսկ կողմից իր առջև դրված հիմնախնդրին, Շողանյանը յուրաքանչյուր առիթը օգտագործում էր սոցիալ-խաղական երահանումների համար:

Եմի Զոլայի մասին խոսելիս, Շո-
դանյանը շետում է. «Եվ այդ բոլոր
աղքի եւ ցափի մռայլ շենքը լուսա-
վորվում է խորին հավատի մի ճա-
ռազայրով, թե... կա մի գերօհնյալ
ու գերազնիկ բան Աշխատանքը, եւ
այն օրն, ուր... մարդիկ ամենայն ա-
զատությամբ աշխատելու, արտադրե-
լու եւ իրենց աշխատանքի արդյուն-
ք արդարութեն կայելելու են, աշ-
խարհը դիմի լինի իրով դրախտ, որ
աստվածաբանները սխալմամբ
մարդկայինութամության սկիզբն են
ունենալու».

Իսկ Վիկտոր Յուլգոյի գործը գնահատելով, Չողանյանն ընդգծում է, որ մեծ ֆրանսիացու անունը հայերի համար նշանակում է արդարություն, ազատություն, գեղեցկություն, քաջարտություն, զաղափարի համար ազնիվ տառապան. Նոյն ժիմի խոսք է ասում Պոլ Ադանի մասին:

1925 թ. հուլիսի 23ի դեկտեմբերի նախագծությունը պահպանվել է Արևակ Չողանյանին ընդունվելու օրը՝ 1926 թ. հունվարի 1-ին:

բյուների համար:
Այս բոլորին անհրաժեշտ է ավելացնել, որ հիշատակված գործերը
Ա. Չողանյանի բազմարդյուն գործունեության օաս կարենը, բայց
Միայն մի փոքր մասն են կազմում:

